



คดีหมายเลขดำที่ ๒๐๖๐/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๗/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๓๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

ระหว่าง { นายสุเทพ วัฒนการุณ ผู้ฟ้องคดี
นายกเทศมนตรีเมืองสุพรรณบุรี ที่ ๑
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและเขตราชการส่วนท้องถิ่น
ในจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ ๒
ผู้ว่าราชการจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือให้ รื้อถอนลูกกรงตาข่ายเหล็กด้านหลังบ้านขนาดกว้างประมาณ ๑.๒๔ เมตร ยาว ๗.๔๐ เมตร สูง ๓.๒๘ เมตร ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าลูกกรงตาข่ายเหล็กไม่ใช่อาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจสั่งให้รื้อถอนได้ ก่อนที่จะมีคำสั่งดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยเรียกผู้ฟ้องคดีไปชี้แจงแต่อย่างใด และบริเวณใกล้เคียงมีการต่อเติมอาคารรुकล้ำมากมายแต่ไม่มีการดำเนินการ จึงเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่ชอบ มูลเหตุคดีนี้เนื่องจากมีผู้ซึ่งอยู่บ้าน



ติดกับผู้ฟ้องคดีร้องเรียนกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อนหน้านี้ได้ทำประตูเหล็กยื่นปิดปากซอย
กว่าสิบปี แต่เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีไม่ดำเนินการใดๆ ผู้ร้องเรียนมีเหตุโกรธเคืองกับ
ผู้ฟ้องคดีจึงเจตนาถ่มน้ำลายใส่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี
ไปร่วมประชุมเพื่อพิจารณาออกคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔
ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ผ่านการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตั้งแต่เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี
มีหนังสือสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนลูกกรงตาข่าย ผู้ฟ้องคดีได้ประสานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตลอด
แต่เจ้าของหอพักศรีเมืองซึ่งอยู่ติดกับบ้านผู้ฟ้องคดีได้เร่งรัดเจ้าหน้าที่ให้สั่งให้ผู้ฟ้องคดี
รื้อถอน เหตุที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างลูกกรงตาข่ายก็เพื่อป้องกันการโจรกรรมทรัพย์สิน และที่
ผู้ฟ้องคดีเพิ่งจะติดตั้งลูกกรงตาข่ายเพราะสิบกว่าปีที่ผ่านมามีหอพักศรีเมืองทำประตูเหล็ก
ยื่นปิดปากซอยยาวจนถึงท้ายตึกของหอพัก ซึ่งประตูหลังบ้านผู้ฟ้องคดีอยู่ในบริเวณ
ประตูเหล็กยื่นของหอพัก เมื่อผู้ฟ้องคดีนำเตาแก๊สมาวางไว้หลังบ้าน เจ้าของหอพัก
ก็รื้อประตูเหล็กยื่นออก ผู้ฟ้องคดีจึงจำเป็นต้องติดตั้งลูกกรงตาข่ายโดยไม่ได้ปิดทางเข้าออก
ซึ่งประชาชนละแวกนั้นสามารถสัญจรไปมาได้ ประกอบกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงไม่ได้ต่อว่า
เพราะทุกบ้านก็ติดตั้งสิ่งก่อสร้างเพิ่มเติมเหมือนกัน ซึ่งทำกันมานานก่อนบ้านผู้ฟ้องคดี
มีเพียงเจ้าของหอพักศรีเมืองเท่านั้นที่ร้องเรียนเทศบาลเมืองสุพรรณบุรีว่าลูกกรงตาข่ายของ
ผู้ฟ้องคดีกีดขวางการสัญจร ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือที่ สพ ๐๐๒๐/ว ๑๕๕๓๙
ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัย
ที่ ๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ สรุปได้ว่า การต่อเติมลูกกรงตาข่ายด้านหลัง
อาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการรุกล้ำเข้าไปในตรอก ซอย ทางเท้า อันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติ
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีได้แจ้ง
ผู้ฟ้องคดีและผู้เช่าอาคารราชพัสดุทั้งหมดจำนวน ๔๕ ราย ให้ดำเนินการกับสิ่งปลูกสร้าง
ที่ต่อเติมรุกล้ำเข้าไปในตรอก ซอย ทางเท้า ตามหนังสือที่ ๕๒๐๐๒/๔๔๕๘ ลงวันที่
๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ และเทศบาลเมืองสุพรรณบุรีได้มีหนังสือที่ ๕๒๐๐๒/๑๑๐๖ ลงวันที่
๘ เมษายน ๒๕๕๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง จากนั้นเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแล้ว
พบว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่รื้อถอนลูกกรงตาข่าย เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีจึงมีคำสั่งให้รื้อถอน
อาคารตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง
(กรณีการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคารกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาต) ตามหนังสือที่
สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์คำสั่ง



เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งให้ รื้อถอนอาคารของเทศบาลเมืองสุพรรณบุรี ตามหนังสือที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนคำขออื่นให้ยก โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งสิทธิการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยแล้ว

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งให้รื้อถอนอาคารของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนลูกกรงตาข่ายเหล็ก เนื่องจากผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างลูกกรงตาข่ายเหล็ก ขนาด ๑.๒๔ x ๗.๔๐ เมตร สูง ๓.๒๘ เมตร ยื่นออกมา ในพื้นที่สำหรับใช้เป็นทางสัญจรเข้าออกด้านหลังอาคาร มีลักษณะเป็นรั้วที่สร้างขึ้นติดต่อ หรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะ ซึ่งถือว่าเป็นอาคารตามมาตรา ๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีจะก่อสร้าง ดัดแปลง จะต้องได้รับใบอนุญาตจาก เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีไม่สามารถที่จะก่อสร้างได้ เนื่องจากสถานที่ก่อสร้างอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่เว้นไว้เพื่อเป็นทางฉุกเฉิน (ทางหนีไฟ) ซึ่งตาม กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๕๓) ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๓๔ วรรคสอง กำหนดว่า ห้องแถวหรือตึกแถวต้องมีที่ว่างด้านหลังอาคาร กว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร เพื่อใช้ติดต่อกัน โดยไม่ให้มีส่วนใดของอาคารยื่นล้ำเข้าไป ในพื้นที่ดังกล่าว เว้นแต่การสร้างบันไดหนีไฟภายนอกอาคารที่ยื่นล้ำไม่เกิน ๑.๔๐ เมตร เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างลูกกรงตาข่ายเหล็กดังกล่าวจึงเป็นกรณีที่ไม่สามารถจะแก้ไข เปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการต่อเติมอาคาร ในลักษณะเดียวกับของผู้ฟ้องคดีในบริเวณใกล้เคียง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งให้ ผู้เช่าอาคารทั้ง ๔๕ ราย ทราบว่าห้ามต่อเติมสิ่งปลูกสร้างหรือนำสินค้ามาวางจำหน่าย บนทางเดินในที่ราชพัสดุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจหน้าที่ ระเบียบและ กฎหมายครบถ้วน และเป็นธรรม เมื่อพบว่ามี การต่อเติมอาคารปิดกั้นที่ว่างระหว่างอาคาร สำหรับให้ประชาชนบุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์โดยส่วนรวมซึ่งเป็นการปฏิบัติผิดเงื่อนไขตาม สัญญาเช่า จึงแจ้งให้ผู้เช่าทุกรายถือปฏิบัติตามเงื่อนไขสัญญาเช่า หากผู้เช่ารายใด ละเมิดสัญญาก็จะสั่งรื้อถอนตามกฎหมายต่อไป อนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า



อาคารพาณิชย์ ๔๕ คูหา เป็นอาคารราชพัสดุที่ธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีจัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เช่าเพื่อนำไปหาผลประโยชน์โดยการให้ประชาชนเช่าช่วงเพื่อยุ่อาศัยและประกอบการค้า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เช่าอาคารเลขที่ ๔๐๒ - ๔๐๔ ถนนพระพินวษา ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ตามสัญญาเช่าเลขที่ ๒๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีและผู้เช่ารายอื่นๆ ต้องปฏิบัติตามสัญญาเช่าข้อ ๘ และข้อ ๙ ที่กำหนดว่า ถ้าจะตัดแปลง ต่อเติม รื้อถอนสถานที่เช่าหรือปลูกสร้างสิ่งใดๆ ลงในที่ดินบริเวณสถานที่เช่าจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ให้เช่าเป็นหนังสือก่อนจึงจะทำได้ และจะทำการใดๆ อันเป็นการละเมิดต่อกฎหมายไม่ได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนจึงถือเป็นผู้ผิดสัญญาและไม่ปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมอาคาร คำสั่งที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่บ้านเลขที่ ๔๐๒ - ๔ ถนนพระพินวษา ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ต่อเติมก่อสร้างลูกกรงตาข่ายเหล็ก ขนาดกว้าง ๑.๒๔ เมตร ยาว ๗.๔๐ เมตร สูง ๓.๒๘ เมตร โดยเช่าช่วงที่ราชพัสดุแปลงเลขที่ ๔๐๒ และ ๔๐๔ มีกรมธนารักษ์เป็นผู้ให้เช่าและอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรี ต่อมาสำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรี พบว่ามีผู้เช่าอาคารราชพัสดุบางรายต่อเติมอาคารราชพัสดุโดยติดตั้งเหล็กดัดกันสาด ฝ้าใบและประตูม้วนเหล็กปิดยื่นออกมาในบริเวณพื้นที่สำหรับใช้เป็นทางสัญจรเข้าออกของประชาชนทั่วไป โดยแจ้งผู้ที่ต่อเติมอาคารให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่ต่อเติมออกไป ตามหนังสือ ที่ กค ๐๓๐๗.๕๖/ว.๓๐๒๗ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เจ้าพนักงานท้องถิ่น (เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี) ได้มีหนังสือที่ สพ ๕๒๐๐๒/๔๔๕๘ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้เช่าอาคารพาณิชย์บนที่ดินของที่ราชพัสดุจำนวน ๔๕ คูหา รวมทั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำเนินการเกี่ยวกับการติดตั้งเหล็กดัด กันสาด ฝ้าใบและประตูม้วนเหล็กปิดยื่นออกมาในพื้นที่สำหรับใช้เป็นทางสัญจรเข้าออกของประชาชนทั่วไปในที่ราชพัสดุ และนำสินค้ามาวางจำหน่ายหรือยินยอมให้บุคคลอื่นนำสินค้ามาวางจำหน่ายบนทางเดินในที่ราชพัสดุ ขอให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างส่วนที่ต่อเติมออกไปและหรือขนย้ายสินค้าออกจากพื้นที่บริเวณทางเดินให้เรียบร้อยภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่ได้รับหนังสือ เมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนดแล้ว หากสำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีพบมีการกระทำในลักษณะดังกล่าว ถือว่าเป็นการปฏิบัติผิดเงื่อนไขแห่งสัญญาเช่า เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีจะรายงานสำนักงานธนารักษ์



พื้นที่สุพรรณบุรี เพื่อพิจารณาบอกเลิกสัญญาเช่าอาคารกับผู้เช่าอาคารตามระเบียบต่อไป เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีได้มีหนังสือที่ สพ ๕๒๐๐๑/๘๕๓ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๔ แจ้งให้สำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีทราบว่าได้แจ้งผู้เช่าอาคารพาณิชย์จำนวน ๔๕ คูหา ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขสัญญาและกฎหมาย ประกอบกับเทศบาลเมืองสุพรรณบุรีได้รับคำร้องเรียนจากนางสาววิไล ศิลปอาษา ว่า ด้านข้างอาคารของนางสาววิไลซึ่งเป็นช่องทางเดินมีการสะสมกล่องลังกระดาษ มีการวางตั้งเตาและถังแก๊สทิ้งไว้อย่างเปิดเผย และมีการตั้งโถสุขภัณฑ์ไว้แล้วและสิ่งของเหลือใช้อื่นๆ ขอให้สำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีตรวจสอบพบว่าผู้ฟ้องคดีได้ต่อเติมอาคารโดยติดตั้งลูกกรงเหล็กยื่นออกมาในบริเวณพื้นที่สำหรับใช้เป็นทางสัญจรเข้าออกของประชาชนทั่วไป ประกอบกับสำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีมีหนังสือแจ้งให้ผู้เช่าที่ต่อเติมสิ่งปลูกสร้างรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมออกไป หากตรวจพบจะถือว่าเป็นการปฏิบัติผิดเงื่อนไขสัญญาเช่าข้อ ๘ สำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีจึงได้มีหนังสือที่ กค ๐๓๐๗.๕๖/๘๘๕ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ ติดตามผลตามประกาศเรื่องการจัดระเบียบทางสาธารณะ โดยแจ้งให้เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีในฐานะเป็นคู่สัญญาโดยตรงถือปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายและเป็นไปตามเงื่อนไขแห่งสัญญาเช่า โดยให้ขนย้ายและเก็บสิ่งของต่างๆ ออกจากทางเดินด้านหลังอาคาร และรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมออกไปให้เรียบร้อยภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ สำนักงานเทศบาลเมืองสุพรรณบุรีอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีคำสั่งที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ตามแบบ ก. ๗ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (กรณีการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคารกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาต) ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประชุมพิจารณาวินิจฉัยคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและมีคำวินิจฉัยว่า คำสั่งเทศบาลเมืองสุพรรณบุรี ที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารชอบแล้ว ส่วนคำขออื่นให้ยก เมื่อการต่อเติมลูกกรงตาข่ายเหล็กด้านหลังอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการต่อเติมที่รูกล้ำเข้าไปในตรอก ซอย ทางเท้าสาธารณะ ถือเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีได้มีหนังสือที่ ๕๒๐๐๒/๔๔๕๘ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๓



แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีและผู้เช่าอาคารราชพัสดุทั้งหมดที่ก่อสร้างต่อเติมรุกล้ำเข้าไปในตรอก ซอย ทางเท้า จำนวน ๔๕ ราย ให้ดำเนินการกับสิ่งปลูกสร้างที่มีการต่อเติม ต่อมาเทศบาล เมืองสุพรรณบุรีพบว่าผู้ฟ้องคดีและผู้เช่าอาคารราชพัสดวยังไม่ดำเนินการใดๆ เทศบาล เมืองสุพรรณบุรีจึงแจ้งผู้ฟ้องคดีเป็นการเฉพาะตามหนังสือที่ ๕๒๐๐๒/๑๑๐๖ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๔ โดยแจ้งให้ทราบว่าหากไม่ปฏิบัติตามจะดำเนินการตามกฎหมายต่อไป เทศบาลเมืองสุพรรณบุรียังได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้กระทำการใดๆ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเจตนาที่จะไม่รื้อถอนลูกกรงตาข่ายเหล็ก เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี จึงมีคำสั่งที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ให้รื้อถอนอาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับฟังข้อเท็จจริงจากคำอุทธรณ์และพยานหลักฐานต่างๆ ทั้งของ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์โดย รับฟังความทุกฝ่ายและเปิดโอกาสให้คู่กรณีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ครบถ้วนแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า นางสาววิไลพบว่าผู้ฟ้องคดีมิได้รื้อถอนอาคาร เหตุใดนางสาววิไลจึงติดตามผลการรื้อถอนของผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียว เพราะทุกคูหาที่มีการต่อเติมหรือมีสิ่งกีดขวางทางสาธารณะก็ไม่มีใครรื้อถอน แม้กระทั่งนางสาววิไลเองซึ่งมี สิ่งกีดขวางทางสาธารณะเช่นกันก็ไม่โยกย้ายอะไร เหตุใดเจ้าพนักงานท้องถิ่นสุพรรณบุรี จึงไม่ฟ้องร้องผู้อื่นด้วย ที่อ้างว่าการต่อเติมรั้วตาข่ายเหล็กเป็นการรุกล้ำเข้าไปในตรอก ซอย เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย แล้วการต่อเติมของชาวบ้านบริเวณเดียวกับบ้านผู้ฟ้องคดี ที่ต่อเติมมานานกว่าบ้านผู้ฟ้องคดี เจ้าพนักงานท้องถิ่นสุพรรณบุรีกลับไม่ฟ้องร้อง เติมนำปากซอยและหลังซอยหอพักศรีเมืองเป็นประตูเหล็กยึดปิด ซึ่งผู้คนจะสัญจร ไปมาไม่ได้ในช่วงกลางคืนนานนับสิบปี ในช่วงเช้า ช่องว่างในซอยหอพักก็ให้คนมาเช่า ขายอาหาร ทำให้คนไม่สามารถเดินผ่านไปมาได้อีก (ตอนนั้นบ้านผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ นำเตาแก๊สออกมาวางข้างนอก) เมื่อร้านอาหารเลิกเช่าพื้นที่ ผู้ฟ้องคดีจึงนำเตาแก๊ส มาวางข้างนอก ตอนนั้นหอพักยังไม่ได้เอาประตูเหล็กยึดออก ต่อมาหอพักไปแจ้งพนักงาน ท้องถิ่นว่าผู้ฟ้องคดีวางของเลอะเทอะ เมื่อเจ้าหน้าที่มีหนังสือแจ้งเกี่ยวกับการวางสิ่งของ บนทางเท้า หอพักจึงรื้อประตูเหล็กยึดออก เตาแก๊สของผู้ฟ้องคดีไม่มีอะไรปกคลุม ผู้ฟ้องคดี จึงต่อเติมรั้วตาข่ายเหล็กเพื่อเป็นการรักษาทรัพย์สิน แต่ก็ยังมีเนื้อที่ในการสัญจรไปมา ของคนทั่วไปอยู่ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่นางสาววิไลกั้นซอยด้วยประตูเหล็กยึด



สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านมากกว่ารื้อต๋ายของผู้ฟ้องคดี ขณะที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล นางสาววิไลได้สร้างกำแพงอิฐบล็อกประชิดรื้อต๋ายของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถเปิดประตูได้ ผู้ฟ้องคดีมิได้ทำการอันเป็นการไม่รื้อถอนของ เจ้าพนักงานท้องถิ่นเนื่องจากกรณีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ จะมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรื้อต๋าย แต่การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเลือกปฏิบัติโดยสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อรื้อต๋ายเพียงรายเดียว จึงไม่เป็น ธรรม และเป็นการกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมโดยยืนยันคำให้การเดิม และเพิ่มเติมว่า ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดี รื้อถอนเพียงรายเดียวนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างลูกกรงต๋ายเหล็ก ด้านหลังอาคาร ฝ่าฝืนกฎกระทรวงฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๕๓) ออกตามพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๓๔ วรรคสอง จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีก่อสร้างโดยไม่มีสิทธิ ที่จะทำได้ตามกฎหมาย และเป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารได้ตามมาตรา ๔๒ แห่ง พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่ผู้ฟ้องคดีจะอ้างหลักแห่งความเสมอภาค เพื่อเรียกร้องให้ปฏิบัติต่อตนเป็นอย่างเดียวกันนั้น ย่อมทำได้เฉพาะเพื่อเรียกร้องให้ปฏิบัติ ในสิ่งที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจอ้างในทำนองที่ว่าถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อตนได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารจึงเป็นการกระทำที่ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตัวแทนของ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ข้อมูลแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่เป็นการรับฟังและให้การบ้างเล็กน้อยนั้น เห็นว่า ประธานในที่ประชุมได้ถามผู้แทนผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีทราบหรือไม่ว่าการต่อเติม ด้านหลังอาคารตึกแถวเป็นการผิดกฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้แทนผู้ฟ้องคดีแจ้งว่าไม่ทราบ เพราะในบริเวณข้างเคียงมีการต่อเติมเช่นเดียวกัน จึงไม่ได้ไปขออนุญาตต่อเติมอาคารจากเทศบาลเมืองสุพรรณบุรี ที่ประชุมจึงแจ้งให้ผู้แทน



ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ในประเด็นอุทธรณ์ข้อที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ส่วนที่ต่อเติมติดกับอาคารเดิมให้ถือว่าเป็นอาคารเดียวกัน ลูกกรงตาข่ายเหล็ก ด้านหลังอาคารเป็นการต่อเติมที่รูก้ำเข้าไปในตรอก ซอย ทางเท้าสาธารณะ และที่ประชุม ได้สอบถามว่ามีประเด็นอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ ผู้แทนผู้ฟ้องคดีแจ้งว่าไม่มีอะไรเพิ่มเติมอีก เมื่อพิจารณามาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เห็นว่า คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไม่มีอำนาจสั่งการหรือให้คำแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อให้ออกคำสั่งให้ผู้ต่อเติมรายอื่นๆ รื้อถอนอาคารได้ในมูลเหตุกรณีใดๆ หากยังไม่ปรากฏ เป็นคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในลักษณะการสั่งการ คณะกรรมการไม่มีอำนาจวินิจฉัย มูลเหตุกรณีใดๆ ได้ จึงไม่ถือว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ที่เป็นการเลือกปฏิบัติกับ ผู้ฟ้องคดีรายเดียว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยข้อเท็จจริงและ ข้อกฎหมายแล้ว

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยได้รับฟัง สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดีด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

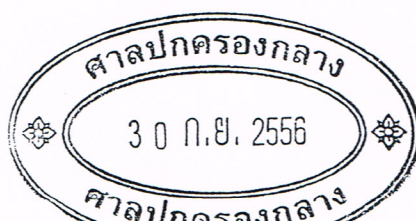
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เช่าช่วงอาคารราชพัสดุเลขที่ ๔๐๒ - ๔๐๔ ถนนพระพินวษา ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี กับสำนักงาน เทศบาลเมืองสุพรรณบุรีตามสัญญาเช่าเลขที่ ๒๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ซึ่งสำนักงานเทศบาลเมืองสุพรรณบุรีเช่าอาคารดังกล่าวกับสำนักงานธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรี (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๖/๒๓ - ๑๖/๒๖) ผู้ฟ้องคดีได้ต่อเติมลูกกรงตาข่ายเหล็กขนาดกว้าง ๑.๒๔ เมตร ยาว ๗.๔๐ เมตร สูง ๓.๒๘ เมตร ยื่นออกมาในบริเวณสำหรับใช้เป็นทางสัญจรของ ประชาชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ สพ ๕๒๐๐๒/๑๑๐๖ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างส่วนที่ต่อเติมออกไปภายใน ๗ วัน เนื่องจากเป็นการ ปฏิบัติผิดเงื่อนไขตามสัญญาเช่า ข้อ ๘ ที่ห้ามดัดแปลงต่อเติมสถานที่เช่าและเป็นการฝ่าฝืน พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ห้ามบุคคลใดดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๘/๒๒) ธนารักษ์พื้นที่สุพรรณบุรีมีหนังสือ



ที่ กค ๐๓๐๗.๕๖/๙๘๕ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ติดตามผลตามประกาศเรื่องการจัดระเบียบทางสาธารณะ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายและเป็นไปตามเงื่อนไขแห่งสัญญาเช่า พร้อมกับขนย้ายและเก็บสิ่งของต่างๆ ออกจากทางเดินด้านหลังอาคาร และรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมออกไปภายใน ๓๐ วัน (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๙/๒๓) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ จึงมีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กรณีที่การก่อสร้างดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคารกระทำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต (แบบ ก.๗) ตามคำสั่งเลขที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนลูกกรงตาข่ายเหล็กด้านหลังอาคารให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน หากพ้นกำหนดแล้ว จะดำเนินการตามกฎหมาย (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๙/๓๐) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดส่งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ประชุมแล้วมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ว่า คำสั่งเทศบาลเมืองสุพรรณบุรี ที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำขออื่นให้ยกพร้อมกับแจ้งสิทธิการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๙/๓๘ - ๑๙/๔๒) ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งรื้อถอนอาคารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารต่อเติมและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อให้เกิดหน้าที่แก่ผู้ฟ้องคดีที่จะต้องรื้อถอนลูกกรงตาข่ายเหล็กซึ่งผู้ฟ้องคดีต่อเติมด้านหลังอาคารเลขที่ ๔๐๒ - ๔๐๔ ถนนพระพินวษา ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี คำสั่งตามหนังสือดังกล่าวจึงมีสภาพบังคับเป็น



คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องออกคำสั่งทางปกครองให้ชอบด้วยกฎหมาย เงื่อนไขที่ส่งผลให้คำสั่งทางปกครองชอบด้วยกฎหมายประกอบด้วยเงื่อนไข เกี่ยวกับกระบวนการในการออกคำสั่งทางปกครอง และเงื่อนไขเกี่ยวกับชอบอำนาจในการ ออกคำสั่งทางปกครอง กรณีตามคดีนี้มีประเด็นต้องพิจารณาว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยชอบอำนาจในการออกคำสั่งทางปกครองหรือไม่ โดยต้องพิจารณาว่าได้มีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นอันเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจออกคำสั่งให้รื้อถอนอาคารที่ต่อเติมพิพาทได้หรือไม่ เพียงใด

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “อาคาร” หมายความว่า ดึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง ... “ก่อสร้าง” หมายความว่า สร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่... “ดัดแปลง” หมายความว่า เปลี่ยนแปลง ต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยาย ซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างของอาคาร หรือส่วนต่างๆ ของอาคารซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิม และมีใช้การซ่อมแซมหรือการดัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการลูกจ้าง หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว ... (๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) มาตรา ๔๒ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วน



ได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า อาคารเลขที่ ๔๐๒ - ๔๐๔ ถนนพระพินวษา ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี มีลักษณะเป็นห้องแถวหรือตึกแถว (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๙/๒๕) ตามความหมายที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๓๔ วรรคสอง ของกฎกระทรวงฉบับเดียวกัน กำหนดว่า ห้องแถวหรือตึกแถวต้องมีที่ว่างด้านหลังอาคารกว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร เพื่อใช้ติดต่อกันโดยไม่มีส่วนใดของอาคารยื่นล้ำเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว เว้นแต่การสร้างบันไดหนีไฟภายนอกอาคารให้ยื่นล้ำไม่เกิน ๑.๔๐ เมตร ข้อ ๓๔ วรรคห้า กำหนดว่า ที่ว่างตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม จะก่อสร้างอาคาร รั้ว กำแพง หรือสิ่งก่อสร้างอื่นใด หรือจัดให้เป็นบ่อน้ำ สระว่ายน้ำ ที่พักขยะมูลฝอย หรือที่พักรวมมูลฝอยไม่ได้ ตามบทกำหนดในข้อ ๓๔ ดังกล่าว เห็นได้ว่าการที่กฎหมายกำหนดให้มีพื้นที่ว่างด้านหลังตึกแถวหรือห้องแถวก็เพื่อประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลที่พักอาศัยในห้องแถวหรือตึกแถวนั้นเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อใช้เป็นทางเข้าออกด้านหลังอาคารในเวลาที่เกิดเหตุการณ์อันตรายต่างๆ ดังภาพแผนผังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ส่งศาล (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๙/๒๕) การที่ผู้ฟ้องคดีต่อเติมลูกกรงตาข่ายในที่ว่างตามข้อ ๓๔ วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ฯลฯ ในลักษณะปิดที่ว่างตามที่กฎหมายกำหนด ปรากฏตามรูปภาพที่ผู้ฟ้องคดีส่งศาล (เอกสารในสำนวนลำดับที่ ๑๐/๔ - ๑๐/๕) จึงเป็นการกระทำที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย การก่อสร้างลูกกรงตาข่ายของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการก่อสร้างต่อเติมอาคารที่ขัดต่อกฎหมายอันไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ เว้นแต่จะได้รื้อถอนอาคารส่วนดังกล่าวออกไปตามที่มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติไว้ การดำเนินการของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจจะออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายออกจากที่ว่างด้านหลังตึกแถวหรือห้องแถวที่ผู้ฟ้องคดีเช่าอาศัยอยู่ได้ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ สพ ๕๒๐๐๔/๑๖๓๕ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนลูกกรงตาข่ายขนาด ๑.๒๔ x ๗.๔๐ เมตร



สูง ๓.๒๘ เมตร ออกจากที่ว่างด้านหลังอาคารเลขที่ ๔๐๒ - ๔๐๔ ถนนพระพินวษา
อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น
การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยให้ยืนตามคำสั่งของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า มีผู้เช่าช่วงอาคารพิพาทหลายรายล้วนแต่มี
การก่อสร้างต่อเติมอาคารเข้าโดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช้อำนาจตามกฎหมายดำเนินการกับบุคคลเหล่านั้น เป็นการ
เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า การดำเนินการดังกล่าวยังไม่อาจ
ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจาก
ไม่มีข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีการจัดกลุ่มบุคคลแล้วเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม
หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช้อำนาจดำเนินการกับบุคคลอื่นที่ไม่ปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในทำนองเดียวกับที่ดำเนินการกับผู้ฟ้องคดี
ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะฟ้องร้องเป็นคดีเพราะเหตุเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่
กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรได้ตามบทบัญญัติ
แห่งกฎหมาย ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

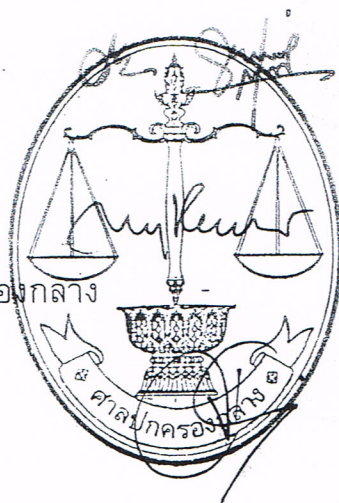
พิพากษายกฟ้อง

นายวิษณุชัย ธรรมประดิษฐ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นางสาวกนิษฐา เชี่ยววิทย์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายจิรยุทธ ทรงนวล
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน



ตุลาการผู้แถลงคดี : นายฉัตรชัย นิติภักดี

